

φύλακες ήτοιμάζοντο νὰ κλείσωσι τὴν πύλην.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, μῆτερ! εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς μεθ' ἐνὸς λυγμοῦ.

Ἀνηγέρθη καὶ ἀπεμακρύνθη βραδέως ὀπισθοπορῶν, ὅπως ἴδῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἐπὶ πλέον τὸ μνημεῖον. Διὰ μίαν ἐπανήλθε δρομαίως καὶ γονυπετῶν ἐκ νέου:

— Ὅχι, ἐπιθύρισεν, ὅχι! Καλὴν ἐντάμωσιν, μαμμά.

[Ἐπεται συνέχεια].

XAP. ANNINOE

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΔΙΑΤΙ ΜΕΤΕΒΑΝΘΗ Ο ΒΙΟΣ ΜΟΥ

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ «Tit-Bits»

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Δ'

«Ὁ λύκος κτ' ἂν ἐγήρασε»...

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα λίαν ἐθορυβήθη, ὅταν ὁ Βελτίστσεφ ὅλως ἀπροσδοκῆτως ἐνεφανίσθη εἰς τὴν κατοικίαν της. Καίτοι ἡ Λιουδμήλα δὲν εἶπεν αὐτῇ εἰς ποῖον κυρίως ἀνήκουν τὰ ἐμπιστευθέντα αὐτῇ χρήματα, ἐν τούτοις ἡ «μαμὰ» συνεπέρανε μαντεύσασα ὅτι προήρχοντο παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος Βασίλειεβιτς. Δέον ἔτι νὰ εἰπωμεν ὅτι αἱ πρὸς τὴν Ὀλγαν Ρωμάνοβναν ἐπισκέψεις του ἦσαν φαινόμενον σπανιώτατον· ἤρχετο πρὸς αὐτὴν μόνον κατὰ τὰς ἐπισημοτέρας περιστάσεις, νὰ τὴν συγχαρῇ διὰ τὴν ἐορτὴν της καὶ κατὰ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους καὶ τοῦ Πάσχα.

Ἡ ἀκούσιος ταραχὴ της, ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ διατάραξις ἐπρόδωσαν τῷ Βελτίστσεφ ἄπασαν τὴν ἀλήθειαν· ἦτο ἤδη πεπεισμένος ὅτι τὰ χρήματα εὐρίσκονται πραγματικῶς ἐδῶ, παρ' αὐτῇ—ἄλλως, πρὸς τί ἡ ταραχὴ αὕτη;

Καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπεφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς στιγμιαίας ὑπεροχῆς τῆς θέσεώς του, πρὶν ἔτι ἡ «μαμὰ» προφθάσῃ νὰ συνέλθῃ καὶ στοχασθῇ.

— Ἐπέρασα ἐπίτηδες ἀπ' ἐδῶ, ἀγαπητὴ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τὴν καλὴν ἐκδούλευσίν σας, ἤρξατο οὕτως, ἰσχυρῶς καὶ περιχαρῶς θλιβὼν τὴν χεῖρά της. Τόσον μὲ ὑπεχρεώσατε, τόσον σὰς εἶμαι ἐγνώμων, ὥστε δὲν εὐρίσκω λόγους νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

— Διατί... διατί... τί λόγους! ἐπονόρησεν ἡ πρώην ὀρχηστρίς, ἐκπλησσομένη καὶ ἐνδοιάζουσα ἐπὶ μάλλον.

— Πῶς, διατί; διὰ τὰ χρήματα καὶ

τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἔχετε κρυμμένα! ἐξέφρασεν ὁ Βελτίστσεφ, θεωρῶν εὐμενῶς ἀλλ' ἐπιμόνως καὶ εὐθέως αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Δι' αὐτοῦ ἐκάματε εἰς ἐμὲ καὶ τὴν Λιουδμήλαν μεγάλην ἐκδούλευσιν. Ἐκρίναμεν, βλέπετε, ἀναγκαῖον, ὦστε τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ἐπὶ τινὰ καιρὸν νὰ μὴ τὸ δώσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ εἰς ἰδιαιτέρας, εἰς πιστὰς χεῖρας. Τὸ εἶχα φέρεи κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Λιουδμήλαν, ἀλλ' ἐκείνη, ἃς εἶνε καλὰ, ἐπρονόησε καλλίτερον ἀπὸ ἐμὲ καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς σὰς. Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, Ὀλγα Ρωμάνοβνα, προσέθετο οὕτως διὰ φιλίως παραινετικοῦ ὕφους, πρὸς Θεοῦ, μὴν ἔβγῃ λέξις ἀπὸ τὸ στόμα σας, μὴ μάθῃ κανεὶς περὶ τῶν χρημάτων τούτων! Ἄλλως τε, ἐπ' αὐτῶν στηρίζεται ὀλίγον τὸ μέλλον μας. Δὲν σὰς τὸ εἶπεν ἀκόμη ἡ Λιουδμήλα; Τὴν νυμφεύομαι, ζεῦρετε!... Νὰ πάρωμεν μὴ τὸ διαζύγιον καὶ στεφάνι ἀμέσως!... Συγχαρῆτέ με, chère maman, συγχαρῆτέ με!

— Ναί; εἶνε δυνατόν;... Δὲν μοῦ χωρατεύετε; περιχαρῶς ἐξεπλάγη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα.

— Καὶ εἰσχωροῦν χωρατὰ εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα; σοβαρῶς ὑπέλαβεν ὁ Βελτίστσεφ ὅς βλέπετε λοιπόν, εἰς αὐτὰ τὰ χρήματα ἔγκειται τὸ κοινὸν ἡμῶν μέλλον· τὸ ἰδικόν μου, τὸ ἰδικόν της καὶ τὸ ἰδικόν σας. Μὲ τὸν καιρὸν θὰ σὰς εἰποῦμεν, πῶς καὶ διατί ἐδέησε νὰ τὰ φυλάξετε σεῖς, καὶ πάλιν ὅμως ἐπαναλαμβάνω νὰ σὰς παρακαλέσω θερμῶς νὰ τὰ φυλάξετε, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ μάθῃ περὶ αὐτῶν τίποτε.

— Δι' αὐτὸ νὰ μένετε ἥσυχος! Βρίσκονται σὲ πιστὰ χέρια! Εἰς κανένα δὲν θὰ τὸ εἶπω! ἐφλυάρησεν περιχαρῆς ἡ χορεύτρια.

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε, ψυχίτσα μου, ποῦ τὰ ἔχετε κρυμμένα; περιφροντὶς καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος ἠρώτησεν ὁ Βελτίστσεφ· εἶνε τὸ μέρος ἀσφαλές;

— Ὡ, ἀσφαλέστατον! ἐκχυρήθη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα· εἶπα στὴν ἀρχὴ νὰ τὰ κρατῶ ἐπάνω μου, ἔτσι δά, ζεῦρετε, στὴν μέση μου γύρω, ἀλλὰ δὲν ἦτον εὐκολον· πάρα πολὺ, ζεῦρετε, μὲ παρεμόρφονε. Λοιπὸν τὰ ἔβαλα κάτω ἀπὸ τὰ καθαρὰ ἀσπρόρουχά μου μέσα στὸ κομὸ.

— Καὶ εἶνε τάχα ἀσφαλὴ μέσα εἰς τὸ κομὸ; μετὰ μερίμνης ἠρώτησεν ὁ Πλάτων· εἰς τὸ κομὸ εἰμπορεῖ καὶ ἡ ὑπηρέτριά σας νὰ βάλῃ τὸ χεῖρ της.

— Ὡ, ὅχι, ὅχι! εἰς κανένα δὲν ἐπιτρέπω! Εἶμαι μοναχὴ ἐδῶ, καὶ τὰ κλειδία πάντοτε τὰ κρατῶ ἐπάνω μου· προσπαθῶ δὲ τῶρα νὰ μένω περισσότερον εἰς τὸ σπίτι καὶ νὰ τὰ φυλάττω, καὶ ὅταν πηγαίνω εἰς τῆς Μήλοτσκα, κάθε φορὰ ποῦ ἐπιστρέψω, πηγαίνω σιγὰ—σιγὰ καὶ παρατηρῶ, ἐκεῖ εἶνε;... Ὅσο δι' αὐτὸ περὶ εἰμπορεῖτε νὰ μένετε ἐντελῶς ἡσυχος!

— Πολὺ καλὰ λοιπόν! εἶπεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς, θλίψας μετ' αἰσθήματος τὴν χεῖρά της.

Ἡ ὀρχηστρίς ἀνέλαβεν ἤδη μικρὸν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ ἠδυνήθη νὰ στοχασθῇ. Ὁ Βελτίστσεφ διὰ τοῦ εἰλικρινοῦς αὐτοῦ ὕφους καὶ διὰ τοῦ ἀπροσδοκῆτου τούτου βήματος πρὸς τὴν ἀμεσον οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως καὶ τῆς πειστικότητος ἐκείνης, διὰ τῆς θετικῆς βεβαιότητος, δι' ὧν συνωδεύοντο οἱ λόγοι του, τοσοῦτον ἐδέσμευσεν τὴν Ὀλγα Ρωμάνοβναν, ὥστε αὕτη ἐκ πρώτης στιγμῆς ἐκολακεύθη καὶ ὡμολόγησε τὰ πάντα. Ἡ πεποίθησις, μεθ' ἧς οὗτος ὠμίλει, δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι ὁ Βελτίστσεφ οὐχὶ μόνον ἀρχήθην ἦτο μεμνημένος εἰς ὅλην τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ καὶ ὅτι, συνεπεία τῆς θελήσεως τῆς συγκαταθέσεως καὶ τῆς παροτρύνσεώς του κυρίως, ἐξετελέσθη οὕτω πῶς ἡ πράξις αὕτη· καὶ ἀφοῦ ἐγένετο ἀπὸ κοινού, διατί νὰ τὸ κρύψῃ ἀπὸ τὸν κυριώτερον μέτοχον, καὶ μάλιστα, ἀφοῦ οὗτος τῇ διακοινοῖ τοιαύτην ἐκπληξίν, τοιαύτην εἰδήσιν, περὶ τοῦ διαζυγίου, περὶ τοῦ ὁποίου καὶ αὕτη μάλιστα ἡ Λιουδμήλα δὲν εἶπε τί; Ἦδη ἡ τρυφερὰ μήτηρ ἐγνώριζεν ὅτι τὰ χρήματα ταῦτά εἰσι προωρισμένα διὰ τὴν κοινὴν αὐτῶν μέλλουσαν εὐτυχίαν.

— Ἀλλὰ... Τί ἔπαθεν ἡ Μήλοτσκα, μὲ ἀπορίαν ὑπέλαβεν αὕτη, καὶ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε διὰ σὰς, ὅτι τὸ ζεῦρετε... οὔτε διὰ τὸν γάμον... οὔτε διὰ τίποτε... Περιέργον!

— Ἀλήθεια, δὲν σὰς εἶπε; ἐλαφρῶς ἐξεπλάγη ὁ Βελτίστσεφ. Διὰ τὸν γάμον, ἃς ποῦμεν, δὲν εἰμποροῦσε ἀκόμη νὰ σὰς εἰπῇ, διότι περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου μόλις χθὲς ὠμιλήσαμεν, ἀλλὰ διὰ τὰ χρήματα... εἶν' ἡ ἀλήθεια ὅτι ἐγὼ τὴν εἶχα παρακαλέσῃ νὰ τὰ κρύψῃ εἰς ἀσφαλὲς παρακαλέσῃ νὰ τὰ κρύψῃ εἰς ἀσφαλὲς χεῖρας. Ἄς ποῦμεν, αὕτη εἰμποροῦσε νὰ τὰ διαθέσῃ ὡς νὰ ἦσαν ἰδικά της, διότι κυρίως αὐτὸς ἦτον ὁ σκοπὸς μου, νὰ τῆς τὰ παραχωρήσω νομίμως· ἀλλὰ... διατί ν' ἀποκρύψῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν συμμετοχὴν μου ἀπὸ τὴν μητέρα της, τοσοῦτω μάλλον, ἀφοῦ ἐγὼ σὰς θεωρῶ ὡς συγγενὴ μου!... Τοῦτο πράγματι εἶνε ὀλίγον παράδοξον ἐκ μέρους της... Ἐπειτα δά, προσέθετο ὁ Βελτίστσεφ μετὰ ραθύμου μειδιάματος, ἔπειτα δά, σεῖς γνωρίζετε ὅτι εἶνε ἐν γένει κρυφοῦ χαρακτήρος.

— Ἄν δὲν ἤξεύρω ἐγὼ, πρὸς θὰ ζεῦρῃ τὸν χαρακτήρα της! εἶπε κινούσα τὴν κεφαλὴν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ἀπὸ μικρὴ τὴν ἐμάλωνα γὰρ τὴν μυστικότητά της, καὶ τότε τέτοια ἦτον!... Καὶ νὰ ἰδῇτε, προσέθετο ἡ μήτηρ, ὅλαις αὐταῖς ταῖς ἡμέραις ποῦ ἐπήγαινε ἐκεῖ, ὅσαις φοραῖς ἀνέφερα διὰ τὰ χρήματα, τίποτε δὲν μοῦ ἐξεμυστηρεῦθη, ὅλο λόγια τοῦ ἀέρος καὶ τὰ συνηθισμένα. «Γιατί, τῆς λέγω, ἀπὸ τῇ μητέρα σου, καὶ τέτοια μητέρα, τὸ κρύβεις καὶ δὲν τῆς τὸ λές;»—«Τίποτε ἀκόμη, μαμμάκα, κ' ἐγὼ, λέγει, δὲν ἤξεύρω, πῶς καὶ τί θάβγῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν· κατόπιν, μόνη σας θὰ τὸ ἰδῇτε, πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, σιωπῇ».

— Λοιπόν, σιωπῇ καὶ σεῖς θωπευτικῶς μειδιῶν, διέκοψεν ὁ Βελτίστσεφ.

Τούτο, βεβαίως, εἶνε ματαιία καὶ ὅλως διόλου ἀβάσιμος μυστικότης, ἀλλὰ τί νὰ γείνη, ἀφοῦ ἔχει τέτοιον χαρακτήρα!... Ἐγὼ φρονῶ μάλιστα ὅτι κατὰ τὴν προκειμένην περίστασιν, σχετικῶς πρὸς ἐμέ, ἡ μυστικότης αὕτη καταδεικνύει ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς γνῶρισμα· νά, βλέπετε, οὔτε εἰς σὰς δὲν ἠθέλησε νὰ εἰπῇ τὸ ὄνομά μου· ὦ, πολὺ, πολὺ τὴν ἐκτιμῶ δι' αὐτό!... Ἐγὼ ὅμως, ὅπως δὲν θὰ τὸ ἐκρυπτα ἀπὸ τὴν ἰδιάν μητέρα μου, καὶ εἰς σὰς δὲν τὸ κρύπτω, τοσοῦτ' μ' ἄλλον, ἀφοῦ εἴσθε ἡ μέλλουσα πενθερά μου.

Ὁ Βελτίστσεφ εὐσεβάστως καὶ τρυφερῶς ἡσπασθὲν τὴν χεῖρά της. Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα ὅλως κατενύγη ἐκ τῆς φιλοφρονήσεως ταύτης καὶ τῆς τιμῆς.

— Καὶ ξεύρετε, ἐξηκολούθησεν οὗτος μετὰ φιλικῆς εἰλικρινείας, μὴ ταράττετε καὶ μὴ βιάζεστε τὴν μυστικότητά της!... Ἀφίστε τὴν νὰ νομίζῃ ὅτι δὲν ἠξεύρετε τίποτε περὶ ἐμοῦ, ἀφοῦ τὸ θέλει ἔτσι! Ἄν θέλετε μάλιστα, εἰμπορεῖτε καὶ νὰ μὴ τῆς εἰπῆτε, ὅτι ἦλθον ἐδῶ, ὅτι σὰς εἶδα καὶ ὅτι τόσον εἰλικρινὰ ἀπεκαλύψατε ὅλην τὴν ὑπόθεσιν... Καὶ πράγματι, καλλίτερα νὰ μὴ τῆς ἀναφέρετε τὴν συνέντευξίν μας... Πολὺ καλὰ καταλαμβάνω ἐκεῖνο τὸ λεπτὸν αἰσθημα, τὸ ὁποῖον τὴν ἠνάγκασε νὰ σὰς κρύψῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν συμμετοχήν μου! ὦ, τὴν ἀγαπητὴν Λιουδμήλαν! ἐγέλασεν ὁ Βελτίστσεφ. — Ἀλλὰ κατόπιν, προσέθετο, ὅταν θὰ στεφανωθῶμεν, ὅλοι μαζί θὰ γελάσωμεν καὶ θὰ τῆς εἰποῦμεν πολλὰ. Δὲν εἶν' ἔτσι, μητέρα; τρυφερῶς προσβλέπων εἰς τοὺς ἐλαιοχρόους ὀφθαλμούς της καὶ αὐθις φιλῶν τὴν χεῖρά της, εἶπεν ὁ Πλάτων.

— ὦ, βέβαια, βέβαια! ἐγείρουσα πρὸς τὴν ὀροφὴν τὰ κατενυγμένα βλέμματά της, ἀπεκρίθη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα· πραγματικῶς ἔχετε δίκαιον, κ' ἐγὼ νομίζω τώρα ὅτι καλλίτερα ἔως τότε νὰ τῆς κρύψωμεν τὴν συνέντευξίν μας καὶ ὅ,τι εἶπαμεν ἀναμεταξύ μας.

— Ναί, νάί, συγκατένευσεν ὁ Βελτίστσεφ, μ' αὐτὸ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ μάλιστα. Ἄς μὴ γνωρίζῃ τίποτε πρὸς τὸ παρόν, κ' ἐγὼ πειὰ θὰ περνῶ κάποτε ἀπ' ἐδῶ νὰ σὰς λέγω τὴν πρόοδον τῆς υποθέσεως τοῦ διαζυγίου, καὶ διὰ τὰ ἄλλα θὰ συμβουλευόμεθα καὶ θὰ σκεπτόμεθα μαζί καὶ ἐν γένει θὰ συνομιλοῦμεν ἀπὸ τὴν καρδίᾳ. Δὲν εἶν' ἔτσι;

Τὴν τρυφερὰν μαμὰ ἐκτάκτως ἐκολάκευεν ἡ ὑψηλὴ αὕτη προσοχὴ πρὸς τὸ αὐτομόν της.

— Ἐν τούτοις ἰδοῦ, μετὰ σεμνοπρεποῦς μειδιήματα ὑπέλαβεν ὁ Βελτίστσεφ ἐξάγων ἐκ τοῦ ἐξ ἱκτίδος πύλου του κομψοτάτην δερματίνην πυξίδα, ἐπιτρέψατέ μου, ἐν τῇ ιδιότητι τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ καὶ πρὸς εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν ἐκδούλευσίν σας, νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ δεχθῆτε ἀπὸ ἐμέ δι' ἐνθύμησιν, τὸ εὐτελὲς τοῦτο δῶρον... Πρὸς τὸ παρόν τοῦτο εἶνε τὸ πρῶτον· ἐλπίζω ὅμως, βέβαια, δὲν εἶνε καὶ τὸ τελευταῖον! — φιλοφρόνως προσέθετο

ἀνοίγων πρὸ τῶν ἐκπεπληγμένων ὀμμάτων τῆς μελλούσης πενθερᾶς κομψὸν χρυσοῦν βραχιόνιον, καταστικτὸν δι' ἀδαμάντων πέριξ ἐξαίσιον καὶ μεγάλου ρουβίνου.

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα τοσοῦτον ἐξεπλάγη, τοσοῦτον ἐκολακεύθη, τοσοῦτον ἐχάρη ἐκ τοῦ ὅλως ἀπροσδοκῆτου τοῦτου, ὥστε ἀνεφώνησε καὶ ἐν ἀφώνῳ ἐκστάσει παρετήρει δι' ἀεικινήτων ὀφθαλμῶν τὸ βαρύτιμον κόσμημα.

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ τὸ θέσω ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὴν χεῖρά σας! ἔτι φιλοφρονέστερον καὶ γλυκύτερον ἐπρότεινεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς.

Ἡ ἀκτινοβολοῦσα ὀρχηστρίς ἔτεινεν αὐτῇ τὴν παλάμην, ἀπογυμνώσασα αὐτὴν σχεδὸν μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, οὐχὶ ἀνευ ποιάς τινας ἐπιτηδεύσεως πρὸς φιλαρέσκειαν.

Ἦρκει τοῦτο· ἦτο εὐτυχὴς — ἀνεμνήσθη τὸ παρελθόν...

Φεῦ! παρήλθεν ἡδὴ δι' αὐτὴν ἡ εὐδαίμων ἐκείνη ἐποχὴ, ὅτε οἱ ἄφρονες λάτρευσεν τῇ προσέφερον παρόμοια πολύτιμα δῶρα!... Καὶ τώρα, εἰς τὴν τοιαύτην ἀπροσδόκητον ἐκπληξίν, ἀκουσίως ἀνεμνήσθη ἐκεῖνα τὰ χρόνια καὶ μεγάλην ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν ἐνθυμουμένη τὴν εὐτυχίαν καὶ χρυσὴν ἐκείνην ἐποχὴν.

— ὦ, βλέπω ὅτι ἔχετε ἀκόμη ἐξαίσιον χέρι! εἰμπορῶν τὸ βραχιόνιον εἶπεν ὁ Βελτίστσεφ μὲ ὕψος τοσαύτης ἐκπληξέως, ὥσπερ τῇ ἀληθείᾳ κατεπλάγη ὑπὸ τοῦ τοσοῦτον εὐχαρίστου ἀπροσδοκῆτου. Μὰ τὸν Θεόν, τοῦτο εἶνε ἐξαίσιον, τί χέρι! Τί φρεσκάδα! τί λευκότης! τί κομψὸς σχηματισμός!... Ἄ, νὰ σὰς πῶ, δὲν εἰμπορῶ νὰ κρατηθῶ, θὰ τὸ φιλήσω πολλὰίς, πολλαῖς φοραῖς!

Καὶ τρυφερῶς, μάλιστα μετὰ καταδήλου χροαῖς ποιάς τινας αἰσθηματικότητος, ἡσπασθὲν οὗτος πολλάκις τὴν χεῖρά της καὶ ἐπὶ τῶν δακτύλων καὶ εἰς τὴν παλάμην καὶ κατωτέρω καὶ ἄνωθεν τοῦ βραχιονίου.

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα μικροῦ δεῖν κατελαμβάνετο ὑπὸ φορικισμοῦ, ἐξ εὐτυχίας καὶ ἐκστάσεως...

Οἱμοί! καὶ πάλιν οἱμοί! Πρὸ πολλοῦ ἡδὴ οὐδεὶς ἡσπασθὲν τὴν χεῖρά της, μετ' ἐνδειξεως παρομοίου αἰσθηματος, ὅπερ πολὺ καλὰ τῇ ἦτο γνωστὸν ἐκ τῶν εὐχαρίστων ἀναμνήσεων καὶ διὰ τοῦτο εὐχερῶς τὸ ἐνόησε κατὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν. Χωρὶς νὰ ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά της ἐμειδία μόνον, διὰ τοῦ εὐτυχοῦς αἰσθηματικοῦ μειδιήματος ἐκείνου, διὰ τοῦ χαρωποῦ — αὐταρέσκου ἐκείνου γέλωτος, ὅστις μετὰ πνιγομένων ἐρωτικῶν ἀπηχήσεων ἀπεσπάσθη ἐκ τοῦ παλλομένου στήθους της.

«Εὐρηκα! διελογίσθη ὁ Βελτίστσεφ· ἡ ἀσθητικὴ χορδή, νομίζω, ὅτι εὐρέθη καὶ ἐπ' αὐτῆς δύναται τις νὰ παῖξῃ ἐξαίρετους ποικιλωδίας!»

— ὦ καὶ σεῖς, καθὼς βλέπω, δὲν εἴσθε τόσον ἀκίνδυνος! ἡστέισθη οὗτος, τρυφερῶς ψηλαφῶν καὶ θλίβων τὴν χεῖρά της. Νὰ σὰς πῶ, διόλου παράδοξον, ἂν νυμ-

φευθῶ καὶ ζήσετε μαζί μας, εἰμπορῶ ὅχι ἐς τὰ χωρατὰ νὰ σὰς ἀγαπήσω!... Σὰς βεβαίω!...

— Ἄ, ὅχι, πᾶσι πειὰ ἐκεῖνος ὁ καιρός! μετὰ τρυφερᾶς καὶ μελαγχολικῆς αἰσθηματικότητος ἐστέναξεν ἡ πρῶτη ὀρχηστρίς. Ἄν ἤμουν δέκα χρόνων 'πίσω, καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία εἰμποροῦσα νὰ σὰς ἀγαπήσω, τώρα ὅμως... τώρα πλέον εἰμαι γρη῏!...

— Γρη῏!; ἡγείρεν ἐπ' αὐτῆς ὁ Βελτίστσεφ βλέμμα ἐκπληκτικὸν καὶ ἐγέλασεν ὥς ἂν ἤκουσε κενὸν τινα καὶ ἀβάσιμον λόγον. Λησμονεῖτε, προσέθετο οὗτος κατὰ τὸ φαινόμενον ὅλως σοβαρῶς, λησμονεῖτε ὅτι δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνδρας, ἐνόσφ ἡ γυναῖκα εἰμπορεῖ νὰ ἀρέσῃ, τὰ χρόνια της δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν! Ἐνθυμηθῆτε τὴν Νινὼν Ἀλανκλώ!

— Ὅχι, ἐγὼ παρητήθην πλέον ἀπὸ τὰς ἰδέας αὐτὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας! διὰ τοῦ αὐτοῦ στεναγμοῦ ὑπέλαβεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα.

— Παρητήθητε;... Χμ!... Ἡθελανὰ ἰδῶ, εἶπεν ἀστείζομενος ὁ Βελτίστσεφ· θὰ ἠμπορούσατε νὰ παραιτηθῆτε, ἂν ἤρχιζα ἐγὼ ἔστω νὰ σὰς κάμνω σπουδαίως τὸν ἔρωτα; Ἄλλ' ἐννοεῖτε, σπουδαίως! δηλαδὴ σπουδαίως νὰ θέλω καὶ νὰ ἐπιδιώκω τὸν ἔρωτά σας!

— Ἀδύνατον, ἐγέλασεν ἡ γραῖα ὀρχηστρίς μετ' ἐλαφροῦ, φιλαρέσκου ἀκκισμοῦ.

— Καὶ διατί εἶν' ἀδύνατον;

— Διὰ τὸν ἴδιον λόγον, διότι εἰμαι γρη῏!... Ἄς 'ποῦμεν, ἡ καρδίᾳ καὶ τὰ αἰσθήματα εἰμπορεῖ ἀκόμη νὰ εἶνε νέα καὶ θερμά, ἀλλὰ τὸ ἐξωτερικόν... τὰ χρόνια... ἔχω περάσει, ξεύρετε, τὰ σαράντα... ἂν καὶ ὅχι πολὺ βέβαια, ἀλλ' ὅπως καὶ νὰ ᾔνε...

— Ὅσον διὰ τὰ χρόνια, σὰς εἶπα πλέον τὴν γνώμην μου, διέκοψεν ὁ Βελτίστσεφ· διὰ τὸ ἐξωτερικόν δέ... Ἀδίκως ἔχετε τοιαύτην ταπεινὴν ἰδέαν περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ σας! Κ' ἐγὼ σὰς λέγω, χωρὶς ἀστείότητος, ὅτι πολὺ, πολὺ καλὰ εἰμπορεῖ ἀκόμη νὰ ἀρέσετε, ἀλλὰ εἰς ἀνθρώπον μὲ γοῦστο, εἰς ἀνθρώπον ποῦ ἔχει ἰδέαν περὶ γυναικείας. Καὶ πλησιάζετε εἰς τὸν καθρέπτην νὰ ἰδῆτε αὐτὰ τὰ θαυμάσια μαλλιά, τὰ ὁποῖα ἐκληρονόμησε καὶ ἡ κόρη σας... τόσον καλὰ, τόσον λαμπρὰ διατηροῦνται, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας ἐνυπάρχει ἀκόμη πῦρ καὶ ἡ ἀγχίνους γυναικεῖα ἔκφρασις, τὸ πρόσωπον ἀκόμη εἶνε δροσερώτατον καὶ ἡ μέση εὐκαμπτος· καὶ αὐτὸ τὸ χέρι; καὶ τὸ πόδι; ὦ τὰ κομψὰ αὐτὰ ποδαράκια χορευτρίας!... εἰπέτε μου, πόσους ἐτρελλάνετε μὲ αὐτὰ σας τὰ ποδαράκια;... ὁμολογήσατέ το!... Καὶ τέλος, ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτὸς σχηματισμός, αὐτὴ ἡ λευκότης, ἡ διαφάνεια, ἡ λεπτότης, καὶ δροσὴ τοῦ δέρματός σας, ὁ κορμός καὶ ὁ λαϊμός σας, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἀκόμη πολὺ, πολὺ εἰμπορεῖτε νὰ ἀρέσετε! συνεπλήρωσεν οὗτος, προδήλως, μετ' ἀπροσποιήτου ἐνθουσιασμοῦ, καὶ μὲ τὴν ἀλήθειαν, δὲν καταλαμβάνω διατί ἔτσι ἐνωρὶς ἀπαρνήθητε τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς!

— Διότι ἀφωσιώθηκα τώρα ὅπως διόλου εἰς τὴν θυγατέρα μου, μετ' αἰσθήματος ἀξιοπρεποῦς ταπεινοφροσύνης ἐδήλωσεν ἡ τρυφερά μητέρα.

— Ἀλλὰ τὸ ἐν δὲν ἐμποδίζει τὸ ἄλλο! διόλου δὲν τὸ ἐμποδίζει! καταπειστικῶς ἐξέφρασεν ὁ Βελτίσσεφ. Κυττάξατε τριγύρω σας· μήπως εἰς τὴν κοινωνίαν μας, εἰς τὴν ζωὴν μας, δὲν ἀπαντῶμεν σιγμὴν παραδείγματα, ὅτι γυναῖκες, ὅχι ὅπως σεῖς, ἀλλὰ πράγματι γραῖαι, ἔχουσαι υἱοὺς ἡλικιωμένους καὶ θυγατέρας ὑπανδρευμένας, ζοῦν, καὶ ἀπολαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς; Κάθε μιὰ διὰ λογαριασμόν της! Καὶ καλὰ ποῦ κάνουν! ἅς ζοῦν καὶ ἅς ἀπολαμβάνουν!... Ναί, ἀγαπητή μου, πρέπει νὰ χαροῦμεν τὴν ζωὴν, πρέπει νὰ πέρνωμεν ἀπὸ αὐτὴν πᾶν ὅ,τι ἐμπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ καὶ νὰ πέρνωμεν ἑωσότου ἔχει νὰ μᾶς διδῇ, καὶ ἐνόσφειμα εἰς κατὰστασιν νὰ πέρνωμεν ἔστω καὶ κατὰ τι! Καὶ σεῖς ἔξαφνα τὴν ἀπαρνεύσθε! Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε καὶ πῶς κακούρηγμα, αὐτοκτονία ἐκ μέρους σας! μὰ τὸν Θεόν!.. Ὅχι, περιμένετε! προσέθετο ἐπαναπίπτων αὐθις εἰς ὕψος εὐτράπελον· περιμένετε; Σταθῆτε πρῶτον νὰ νυμφευθῇ τὴν Λιουδμήλαν, καὶ τότε θὰ ἐνασχοληθῇ σοβαρῶς περὶ ὑμῶν! Καὶ τώρα σὰς δίδω πανηγυρικὴν ὑπόσχεσιν νὰ ἀρχίσω νὰ σὰς κάμω σοβαρῶς τὸν ἔρωτα. ὦ, θὰ σὰς ἐξαναγκάσω, νὰ ἰδῆτε, νὰ ἐνθυμηθῆτε μαζὺ μου τὰ περασμένα, τὰ εὐτυχῆ σας χρόνια! εἰσθε σύμφωνος;

— Ὅχι, δὲν εἰμαι σύμφωνος, ἀναποφασιστος, ἀπεκρίθη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα παρατηροῦσα αὐτὸν διὰ θαυματοῦς βλέμματος.

— Μὰ εἰσθε μιὰ ἐπίμονος!... Λοιπὸν καὶ καλὰ δὲν εἰσθε σύμφωνος;... Καὶ διατί τάχα;

— Διότι θὰ γίνετε σύζυγος τῆς θυγατέρας μου.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο;... Τόσφ τὸ καλλίτερον! ἐγέλασεν ὁ Βελτίσσεφ· τόσφ τὸ καλλίτερον δι' ἡμᾶς, ἀξίεραστος man! Ὅα κρυπτόμεθα τοῦλάχιστον ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τῆς συγγενείας, καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐμπορεῖ νὰ μᾶς ὑποπτευθῇ.

— Καὶ ἡ κόρη; ἐξέφρασεν ἡ ὀρχηστρίς; ἐκείνη μήπως δὲν θὰ τὸ παρατηρήσῃ; Ἀ, αὐτὸ, μὲ συγχωρεῖτε, θὰ εἶνε φοβερόν, ἂν ἡ κόρη μου ἀρχίσῃ νὰ ζηλεύῃ τὸν ἄνδρα της μὲ τὴν μητέρα της!

— Καὶ ποῖος ὁ λόγος νὰ ἐξεγείρωμεν τὴν ζηλοτυπίαν της, εἶπεν ὁ Βελτίσσεφ. Ἐγὼ βέβαια ἀστείζομαι, καὶ εἰμαι βέβαιος ὅτι καὶ σεῖς πολὺ καλὰ τὸ καταλαμβάνετε. Φυσικὰ τίποτε παρόμοιον δὲν θὰ γείνη ποτέ, ἀλλὰ... ἅς ὑποθέσωμεν ὅτι τοῦτο εἶνε δυνατόν. Φαντασθῆτε ὅτι εἰμαι νυμφευμένος πλέον μὲ τὴν θυγατέρα σας καὶ ἔξαφνα ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ τὰ φέρει καὶ γίνεται τίποτε—ἔτσι νὰ τὰ φέρῃ ποῦ λέγουσιν ὁ διάβολος! Πολὺ φυσικὰ, ὅτι καὶ σεῖς κ' ἐγὼ, ὡς φρόνιμοι καὶ προφυλακτικοὶ ἄνθρωποι, θὰ ἐφερόμεθα ἔτσι, ποῦ ἡ σύζυγός μου οὐδέποτε θὰ ὑποπτεύετο τίποτε, καὶ μαζὺ μ' αὐτὴν ὅλος ὁ

κόσμος δὲν θὰ εἰμποροῦσε νὰ τὸ μαντεύσῃ καὶ ἡμεῖς 'ς τὰ κρυφὰ θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς!... χὰ, χὰ, χὰ!... Πῶς σὰς φαίνεται αὐτό;

— Μὰ εἰσθε ἓνας ἀστεῖος ὁμῶς!... ἐγὼ νὰ σὰς 'πῶ, δὲν σὰς ἤξευρα γιὰ τέτοιον! Καὶ ἀναταθείσα ἐπὶ τοῦ καθίσματος διεχύθη εἰς γέλωτα ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα. Ἐγὼ βέβαια εἰμαι δυνατὴ καὶ ἀντέχω εἰς τοὺς λόγους σας, ἀλλὰ κάθε ἄλλον εἰμπορεῖτε νὰ καταπείσετε! Σεῖς καὶ καλογρηῖα, καὶ ἀγία μάλιστα, 'μπορεῖτε νὰ τὴν βάλετε εἰς ἀμαρτία! Εἰσθε ἓνας δαίμονας, πειρασμός, καὶ ἐννοῶ, γιὰτὶ ἡ γυναῖκες πλανεύονται ἀπὸ σας!...

— Δὲν βαρύνεσθε, γυναῖκες εἶνε τώρα! Τί γυναῖκες εἰν' αὐταῖς! μετὰ περιφρονησεως ἐκίνησε τὴν χεῖρα ὁ Βελτίσσεφ. Δὲν ἀρνούμαι ὅτι εἶνε ἀξίεραστος καὶ ὠραῖαι, ἀλλὰ... ὁ αἰὼν μας δὲν παράγει πλέον καθεαυτὸ γυναῖκας! Σήμερα, ὅλαις εἶνε μισεραῖς καὶ ἀρρωστιαραῖς. Ἄν καὶ εὐμορφαις, εἶνε ὁμῶς 'σὰν ψοφῆμια!... Ἐφερε εἰς τὸν κόσμον ἓνα-δύο ἀπογόνους, καὶ τί νὰ εἰδῇς; φθίνει, πάσχει ἀπὸ διαφόρους ἀναιμιᾶς, νεῦρα, ἀδυναμίαι· γιὰτρεῖται, ἄχ, ἄχ, ὅλη 'μέρα, κ' ὁ Θεὸς 'ξεύρει τί δὲν ἔχει!... Καὶ εἶνε γυναῖκες αὐταῖς! Καὶ ποῖα σύγκρισις ὑπάρχει μετὰ αὐτῶν καὶ σας, παραδείγματος χάριν!... Ἰδοῦ, Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ἰδοῦ διατί λέγω ἐγὼ ὅτι ἓνας ἄνθρωπος ποῦ καταλαμβάνει, ἐμπορεῖ ἀκόμη νὰ ἐλκυσθῇ ἀπὸ σας! Σεῖς εἰσθε παλῆα κότα... εἰσθε καλλίτερα ἀπὸ χίλιας σημεριναῖς, αἱ ὁποῖαι ἐμπρός σας τίποτε δὲν ἀξίζουν!

Ἡ πρῶν ὀρχηστρίς ἐκάθητο πάντοτε εἰς τὴν προτέραν θέσιν της, νωχελῶς καὶ κατὰ τὴν ἰδέαν της φιλαρέσκως ἀνατεθειμένη ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ καθίσματος, καὶ μόνον ἐλαφρῶς ἐκίνησε, οὐχὶ ἄνευ σκοποῦ, τὸν τεταμένον ποδὰ της. «Ἐτσι δά, ἔτσι δά!... εὐγε, γρατδιόν!... περίφημα, ἀξιολογα!», διελογίσθη ὁ Βελτίσσεφ, θεωρῶν μετ' ἐσωτερικοῦ γέλωτος ἅπαντα τὰ φιλάρεσκα ταῦτα κινήματα τῆς πρῶν ὀρχηστρίδος, ἥτις ἤκουε τοὺς λόγους του, ὡς ἂν ἦσαν οὗτοι μουσική· τοὺς ἤκουε καὶ ἐτέρπετο· πρὸ τοσοῦτου ἤδη καιροῦ, οὐδεὶς εἶπε πορόμοια, καὶ τώρα, ὅλα αὐτὰ τῇ ἐλέγοντο διὰ τοσοῦτον σαγηνευτικῶς καταπειστικοῦ τόνου, ὥστε ὅλα τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ ξένου της περὶ τῶν προτερημάτων της, περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τῆς ὠραιότητός της, τὰ ἐδέχετο ὡς γνήσιον νόμισμα.

— Πολλὰ ἐφλυάρησα καὶ νομίζω σὰς εἶπα πολλὰ ἄτοπα· σὰς ζητῶ συγγνώμην! Καὶ παρατηρήσας τὸ ὠρολόγιόν του ἡγέρθη τῆς θέσεώς του.

Ἡ ὀρχηστρίς νωθρῶς καὶ ἀκουσίως πῶς ἐξεπλάγη.

— Πῶς, φεύγετε πλέον;... τόσον ἐνωρίς! ἐτονθόρισε μετὰ φιλαρέσκου μορφασμοῦ δυσαρεσκείας.

— Καὶ μήπως σὰς λυπεῖ ἡ ἀναχώρησίς μου; ἐπιτηδεῖως προσεποιήθη τὸν φιλάρεσκον καὶ ὁ Βελτίσσεφ.

— Βέβαια, λυπούμαι... Μὲ ἐκάματε

νὰ ἐνθυμηθῶ τὰ νεῖάτα μου! ἀσθενῶς ἐστέναξεν αὕτη, τείνουσα αὐτῇ τὴν χεῖρά της..

— Τότε, ἂν θέλετε, θὰ σὰς ἔρχομαι συχνώτερα, καὶ θὰ προσπαθῶ, ἀκόμη καλλίτερον νὰ σὰς τὰ ἐνθυμίσω, αἰμύλως ἀστεϊζόμενος ἐπρότεινεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς.

— Νὰ κοπιᾶσετε!... Τόσον θὰ χαρῶ, τόσον θὰ χαρῶ! ὑπέλαβεν ἡ πρῶν ὀρχηστρίς, μετ' αἰσθήματος θλίβουσα τὴν χεῖρά του· σχεδὸν πάντοτε εἰμαι στὸ σπίτι, καὶ πάντοτε μόνη... Ἡ Μήλοτσκα, τὸ ξεύρετε δὰ καὶ σεῖς, ποτὲ σχεδὸν δὲν μοῦ ἔρχεται, καὶ ἄλλος κανεὶς δὲν ἔρχεται! ἀλλὰ... θὲν θὰ σὰς φανῇ παράδοξος μιὰ παρακλήσις μου; διστάζουσά πως ἡρώτησε μετὰ κοσμίας ταραχῆς ταπεινοῦσα τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα.

— Τί λόγος, ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε! προθύμως καὶ εὐγενῶς ἀπεκρίθη ὁ Βελτίσσεφ.

— Ἐπιθυμοῦσα... ἂν ἦτο δυνατόν... ἐπιθυμοῦσα... νὰ μὴ μάθῃ ἡ Μήλοτσκα...

— Περὶ τῆς συνεντευξέως μας; ὑπέλαβεν οὗτος βοηθῶν αὐτὴν νὰ ἐκφρασθῇ.

— Ναί, διὰ τὴν συνέντευξίν μας... διότι... ἡμεῖς ἐμπορεῖ νὰ κάμωμεν σοβαραῖς καὶ εἰλικριναῖς ὁμιλίαις διὰ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ διὰ τὰ χρήματα, κ' ἐκείνη εἶνε τέτοια κρυφά... ἐκείνη δὲν θέλει, σωμαίνει!... Ἀς κάμῃ ὅπως θέλει... Ἐπειτα ἡμεῖς μήπως δὲν προσπαθοῦμεν γιὰ τὴν εὐτυχίαν της;

— Βεβαίως! συμπαθῶς ἐθλίψεν οὗτος τὴν χεῖρά της. Ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἐγὼ θὰ εἰμαι βουδὸς 'σὰν τὸ ψάρι, ἀλλὰ κυττάξετε νὰ μὴν 'πῆτε σεῖς ἡ ἰδία τίποτε!

— Ἐγὼ;... ἄ, ὅχι!... ποτὲ στὸν κόσμο!... ποτὲ!... ἐξανέστη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ποιῶσα διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν χειρῶν ἀρνητικὰς χειρονομίας· ἐπάνω μοῦ 'μπορεῖτε νὰ ἐμπιστευθῆτε ὡς εἰς τὸν πιστότερον καὶ ἀφοσιωμένον φίλον.

— Ὡστε καὶ περὶ τῆς σημερινῆς συνεντευξέως μας, καὶ περὶ τῆς ὁμιλίας μας διὰ τὰ χρήματα, τίποτε ἐκείνη δὲν πρέπει νὰ 'ξεύρῃ;... Καὶ πράγματι, ἅς μὴ ξεύρῃ καλλίτερα πρὸς τὸ παρόν! οἰκείως ἐπρότεινεν ὁ Βελτίσσεφ.

— Ἀς μὴν ἡξεύρει! ἐπανελάβεν ἡ μαμά.

— Καὶ διὰ τὸ βραχιόλι; ἠρώτησεν οὗτος παρατηρῶν αὐτὴν δι' ὑπόουλου καὶ ἐρευνητικοῦ βλέμματος.

— Διὰ τὸ βραχιόλι; μετὰ ζωηρότητος καὶ πεφοβισμένως ὑπέλαβεν ἡ χορεύτρια· διὰ τὸ βραχιόλι, γιὰ τὸν θεόν, οὔτε λόγο!... Ἐσεύρετε, εἶνε τέτοια φθονερή! δὲν τῷχει διὰ τίποτε νὰ σὰς κάμῃ σκηναίς! Σ' ὅλα εἶνε ἀξία.

— Ὡστε νὰ μὴν τῆς κάμω λόγον!

— Ναί, ναί, σὰς παρακαλῶ πολὺ!... Γε' αὐτὸ οὔτε λόγο!... Σιωπὴ! σιωπὴ! Φιλαρέσκως δὲ καὶ μετὰ πονηρίας ἀπειλοῦσα αὐτὸν διὰ τοῦ δακτύλου ἐτονθόρισε τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ ἄσματος τῆς «Περιχώλης».

Ἐλαβε καὶ πάλιν τὴν χεῖρα αὐτῆς,

ἔστρεψε τὴν παλάμην τῆς πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἡσπᾶσθαι αὐτὴν ἄνωθεν τοῦ βραχίονι, δι' ἐλαφροῦ φιλήματος ἐν ᾧ, καταδηλωτέρον ἔτι ἐφάνη χροιά ἡδυπαθείας.

— Αἶ, φθάνει... φθάνει... ἄτακτε! ἡρέμα καὶ δι' ἐλαφρᾶς συστολῆς εἶπεν αὕτη, μόλις-μόλις ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της καὶ μετὰ φιλαρέσκου θωπείας τύπτουσα διὰ τῶν δακτύλων ἐλαφρῶς τὴν κόμην του.

Ἐν τέλει ὁ Βελτίστσεφ ἰσχυρῶς καὶ ἐκφραστικῶς θλίψας τὴν χεῖρά της ἀνεχώρησεν.

* *

Συνωδεύσασα αὐτὸν ἡ γραῖα ἀμαρτωλῆ, μετ' ἐλαφρότητος καὶ εὐκινῆσιν πρῶτην ὀρχηστρίδος—καίτοι ἡ ἐλαφρότης αὕτη ἦτο ἀρκούντως ἤδη βαρεῖα δι' αὐτὴν—ἔδραμεν εἰς τὸν καθρέπτην τοῦ καλλυντηρίου τῆς καὶ ἔθεσε παιπάλην εἰς τὸ φλεγόμενον πρόσωπόν της, διηυθέτησε τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου κόμην της, ἐλείανε διὰ τοῦ σιελωμένου δακτύλου τῆς τὰς ὀφρὺς καὶ βλεφαρίδας της, ἤλειψε διὰ ροδοχόρου μάζης τὰ μειδιῶντα χεῖλη, δι' ἄβρου βάμβακος, ἐκοκκίνησε τὰς πικρίας της, καὶ δι' ἐμπεῖρου καὶ ἐξοικειωμένης χειρὸς περατώσασα μετὰ πάσης ἀκριβείας πάντα ταῦτα, ἡμικατεκλίθη ἐν «κομφῇ» στάσει, ἐπὶ μικροῦ ἀνακλιντήρος, τεθειμένου ἀπέναντι τοῦ καθρέπτου, ἀλλὰ κατεκλίθη οὕτως, ὥστε νὰ φαίνεται ὁλόκληρος ἐντὸς τοῦ καθρέπτου, ἔπεσεν εἰς διαλογισμούς, τερπνοὺς, τρυφεροὺς, αἰσθηματικούς, ἀποθαυμάζουσα συγχρόνως τὸ νέον βραχιόνιον καὶ τὴν λάμπιν τῶν ἀδαμάντων του, ἄτινα, ἄλλως τε, δὲν ἐλησμόνησε νὰ ἀπαριθμήσῃ, ὡσχύτως δὲ καὶ νὰ ζυγίσῃ δι' ἐμπεῖρου χειρὸς τὸ βῆρος τοῦ χρυσοῦ.

Διελογίζετο καὶ ἐρέμβαζε... περὶ τίνος διελογίζετο; δύσκολον νὰ εἰπώμεν, διότι αἱ σκέψεις καὶ οἱ ρεμβασμοὶ τῆς ἦσαν λίαν ἐλαφροί, λίαν τερπνοί, καὶ ἀδιακόπως, ἀντικαθιστῶντο ὑπὸ ἄλλων. Ἡ μάλλον ὠρισμένη τῶν λοιπῶν ἐν τούτοις, ἦτο ἡ σκέψις περὶ τῆς Νινόνας Λανκλώ, τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας τυχαίως ὑπέμνησεν ὁ Βελτίστσεφ καὶ περὶ ἧς, ἄλλως τε, εἶχεν ἀκούσει ποτέ, καὶ μάλιστα εἶχεν ἀναγνώσει πού ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα. Ἀνεμνήσθη ἡδὴ ὅτι ἡ Νινόνα Λανκλώ αὕτη, εἰς βαθὺ μάλιστα γῆρας, ἐγοήτευε τοὺς ἀφρηνημένους ἄνδρας, ἐμμανῶς ἐπιδιώκοντας τὴν εὐνοϊάν της, καὶ μάλιστα τὴν ἐννάτην σχεδὸν δεκάδα τοῦ βίου της ἡξιώθη σφοδροῦ ἔρωτος παρὰ τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἐγκόνου, ὅστις, λέγεται, ἠτύχησε νὰ ἀπολαύσῃ τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτος τῆς μάμμης του!

Ε'

Δούλος.

«Πλάτων Βασιλείεβιτς, σήμερον εἰμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σας!... εὐγε, εἰσθε ἀξίος ἐπαίνων!», νοερῶς ἀπετείνετο πρὸς ἑαυτὸν ὁ Βελτίστσεφ, ἐλαύνων μετὰ φρι-

δρότητος πρὸς τὴν Λιουδμήλαν. «Ὡστε τώρα ἀμέσως θὰ λάβῃ χώραν ἀλλαγὴ σκηνογραφίας καὶ θὰ ἐμφανισθῶμεν ὅπως διαδραματίζωμεν νέον πρόσωπον!»

Καὶ πράγματι, τὴν φορὰν ταύτην παρὰ τῇ κυρίᾳ Κόροβοφ διεδραμάτιζεν οὗτος πρόσωπον ὅλως νέον, ὅπερ ἀνέλαβεν οἰκειοθελῶς.

Ἦτο πρᾶς καὶ ἡρεμὸς ὡς ἀρνίον, εἰς τὸν τόνον του, εἰς τὸν τρόπον καὶ ἐν γένει εἰς ἅπασαν τὴν πρὸς τὴν Λιουδμήλαν συμπεριφορὰν του ὑπεφαίνετο σήμερον ποιά τις ξηρὰ ὑποταγή, οὕτως ὥστε ἡ κυρία Κόροβοφ ἐναργῶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι, καίτοι ἐνδομύχως δὲν ἦτο οὗτος εὐχαριστημένος, καίτοι δὲν ἐξοικειώθη πρὸς τὴν νέαν θέσιν του, ἀλλ' αἰσθανόμενος τὴν πλήρη ἀδυναμίαν του, ἐξημερώθη ἀπέναντι αὐτῆς, ὑποτασσόμενος τῇ ἀνάγκῃ.

Ἐν συντομίᾳ μετέδωκεν αὕτη ὅτι ἡ ἐπιθυμία της ἐτελέσθη, ὅτι μετέβη παρὰ τῷ δικηγόρῳ, ὅστις ἀναλαμβάνει τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως, καὶ ὅτι αὕτη ἐνδεχόμενον νὰ στοιχίσῃ ἀπὸ 25 μέχρι 50 χιλιάδων ρουβλίων. Ὅτε δὲ ἡ Λιουδμήλα ἠθέλησε νὰ μάθῃ περὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς συνετεύξεως, ὁ Πλάτων Βασιλείεβιτς, διὰ τοῦ αὐτοῦ συντόμου καὶ ξηροῦ ὕψους ὑποταγῆς, ἀνεκοίνωσεν, ὅτι τὰς λεπτομερείας τῆς προκειμένης ὑποθέσεως θὰ τὰς μάθῃ ἡ ἰδία παρὰ τοῦ βαρόνου φὸν-Σνίτσλη, ὅστις δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτὴν αὐτοπροσώπως. Κατόπιν τούτων, ὁ Βελτίστσεφ ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ὑπεκλίθη εὐγενῶς, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης οἰκειότητος.

— Τί, μήπως φεύγετε; Καὶ ἐσταμάτησεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα.

— Ὡς βλέπετε.

— Καὶ διατί τόσον ὀργήγορα;

— Ἐξεπλήρωσα ἡδὴ, πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖτο διὰ τὴν σήμερον καὶ σὰς διεκοίνωσα τὸ ἀποτέλεσμα.

— Ἀλλὰ, νομίζω, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ἐπεθυμεῖτε, νὰ κάθησθε, νὰ ρεμβάζητε, νὰ ἀναπαύσθε εἰς τὸ οἶκόν μου...

— Ἐκεῖνο συνέβαινε πρὸ ὀλίγου, μετ' ἐλαφρᾶς κλίσεως τῆς κεφαλῆς παρετήρησεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπάγητε ἐκεῖ.

— Πηγαίνω εἰς τὸ σπίτι μου. Ἀλλὰ μήπως ἐπιθυμᾶτε νὰ μὲ διατάξητε τίποτε, διὰ νὰ μείνω;

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀγαθὴν προαίρεσίν σας.

— Τότε ἐπιτρέψατέ μου ν' ἀναχωρήσω.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, εἶπεν αὕτη ἀνασπῶσα τοὺς ὤμους.

— Δὲν ἔχετε νὰ μὲ διατάξητε τίποτε δι' αὐρίον;

Ἡ Λιουδμήλα ἠτένισεν αὐτὸν διὰ τῶν ἀκτινοβολούντων ὀμμάτων της καὶ ἐγέλασε διὰ τοῦ μάλλον φίλιου καὶ διαλλακτικοῦ τρόπου.

Ἡ ἡρεμία αὕτη ξηρότης καὶ ἔντασις, τὸ ἐπισήμως εὐλαβὲς τοῦτο ὕψος, πάντα ταῦτα ἦσαν τοσοῦτον ἐναντία πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Πλάτωνος Βελτίστσεφ,

ὥστε κατέπληξάν πως καὶ δυσαρέστως ἔκαμψαν τὴν Λιουδμήλαν.

— Πλάτων Βασιλείεβιτς, ἀρκεῖ πλέον ἡ κωμωδία αὕτη! μετὰ μεγάλης οἰκειότητος καὶ εὐθυμίας ἀπετάθη αὕτη πρὸς ἐκεῖνον, τείνουσα τὴν χεῖρα. Καὶ τί, μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ παίζωμεν τώρα;

— Ἀδίκως ἔχετε αὐτὴν τὴν ἰδέαν, ἐξέφρασεν οὗτος· οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψω εἰς ἑμαυτὸν νὰ παίξω μαζὺ σας οἰανδῆποτε κωμωδίαν.

— Τότε λοιπὸν τί παραδόξος τόνος καὶ τρόπος εἶνε αὗτος, μὲ τὸν ὅποιον φέρεσθε μαζὺ μου;

— Φρονᾷ ὅτι εἰς τοὺς τρόπους μου οὐδὲν τὸ προσβλητικὸν ὑπάρχει δι' ὑμᾶς.

— Καὶ θὰ διαρκέσῃ τοῦτο ἐπὶ πολὺ;

— Φθάνει, Πλάτων! Δὲν μ' ἐννοεῖς! Καὶ οἰκείως, ἀλλὰ σοβαρῶς, ἔλαβεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα, ἣν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁμιλίας της, προσεπαθεῖ οὗτος μετὰ λεπτότητος καὶ εὐγενείας ν' ἀποσύρῃ· δὲν μ' ἐννοεῖς, σοὶ λέγω!... Εἰμπορεῖς νὰ δυσανασχετῇς ὅσον θέλεις, ἀλλ' ἡ θέλησίς μου, ἡ χθεσινὴ ἀπόφασίς μου, θὰ μείνωσιν ἀμεταβλήτοι. Γινώριζε μόνον ὅτι, πᾶν ὅ,τι πράττω, τὸ πράττω διὰ τὸ καλὸν σου. Ὅταν γείνω σύζυγός σου, θὰ παύσης, φίλε μου, νὰ δυσανασχετῇς! Τότε θὰ γνωρίσης καλῶς, θὰ γνωρίσης καὶ θὰ μὲ ἐκτιμήσης! Ὅθι γείνω σπανία γυνή· θὰ γνωρίζω παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ σὲ ὑποστηρίζω ἐπὶ τοῦ ὕψους ἐκείνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀφείλεις νὰ ἵστασαι, συμφῶνως πρὸς τὴν θέσιν σου, συμφῶνως πρὸς τὰ ἀξιώματά σου, τότε θὰ παύσης δυσανασχετῶν, καὶ τοσοῦτῃ μάλλον... τοσοῦτῃ μάλλον, ἀφοῦ μὲ ἀγαπᾶς, καὶ τοῦτο τὸ γνωρίζω πολὺ καλὰ!... Σὺ ὁ ἴδιος θὰ ἔλθῃς πρὸς με! Πλάτων! ἔχεις ἀνάγκην τοῦ ἔρωτός μου, καὶ τώρα καὶ εἰς τὸ μέλλον!... Ἡ μήπως, ὡς γυνὴ δὲν ἐξασκᾷ πλέον οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ σοῦ!

Ὁ Πλάτων Βασιλείεβιτς ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ ἐκφρασθῇ ἐλευθερώς.

— Μὴ ἀπαιτεῖται παρ' ἀνθρώπου πλειότερα παρ' ὅσα δύναται, ἡρέμα καὶ συγκεκριμένως ἤρξατο οὗτος εἰς ἀπάντησιν τῆς Λιουδμήλας. Δὲν διαφιλονεικᾷ τὴν ἐπ' ἐμοῦ ἰσχύν σας· αὕτη ὑφίσταται, καὶ τώρα μάλιστα πλειότερον ἢ ἄλλοτε, ἡ χθές. Δὲν εἶνε ὅμως αὕτη ἰσχύς ἔρωτος, ἀλλ' ἀλύσεων· εἶνε ἰσχύς δεσμών. Σὰς ἡγάπων βεβαίως, ἀλλὰ σεῖς ἡ ἰδία ἐθραύσατε τὴν ἀγάπην ταύτην. Ἐξελέξατε τὴν ὁδὸν τῆς βίας καὶ τοῦ τρόμου· ἐπροτιμήσατε νὰ μὲ καταστήσητε ἀντὶ φίλου, δοῦλον· σεῖς αὕτη μοι ἐδῶκατε νὰ ἐκλέξω τὸ κἄτεργον ἢ τὴν δουλείαν, τί ἄλλο θέλετε; Ὡς βλέπετε, εἰμαι δοῦλός σας ὁ μάλλον πειθήνιος, ὁ μάλλον ὑπήκοος. Ἡ ἐλαχίστη θέλησίς σας πάντοτε θὰ ἐκτελεῖται παρ' ἐμοῦ ἀναντιρρήτως, καὶ ὡς πρὸς ἐμὲ δύνασθε νὰ εἰσθε ἡσυχος, μοὶ ἀπεκλείσατε ὅλας τὰς διεξόδους, μὲ ἐδεσμεύσατε· ἐγὼ δὲν ἐπιζητῶ ἐλευθερίαν! Ἴσως εἶνε τοῦτο ἀνταπόδοσις διὰ τὸν Μάξιμον Βελτίστσεφ. Τί νὰ γείνη! ὑποτάσσομαι... Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ διατάξητε νὰ

ἐκτελέσω τὴν βαρυτέραν ἐργασίαν, καὶ θὰ τὴν ἐκτελέσω· μὴ ἀπαιτεῖτε ὅμως παρὰ τοῦ δούλου ἔρωτα, Λιουδμηῆλα Σεργέεβνα!

Ἡ ἐντύπωσις τοῦ λόγου τούτου, κατὰ τὴν προπαρὰσκειασθέντος, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Βελτίστσεφ, δὲν ἦτο διόλου ἀσχημος· ἡ Λιουδμηῆλα ἴστατο σιωπῶσα, προδήλως ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν λόγων του, καὶ παρητήρει αὐτὸν διὰ πλατείως ἡνεωγμένων καὶ σοβαρῶς ἐκπληκτικῶν ὀφθαλμῶν.

Ὁ Βελτίστσεφ σιωπῶν ἔκπληκτος ἔκαμεν αὐτῇ βαθεῖαν ὑπόκλισιν καὶ ἐξῆλθεν ἡρέμα τοῦ θαλάμου.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Πλῆρες ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ πλῆρες εὐφυῶς καὶ σοβαρᾶς ὕλης, ἐξεδόθη καὶ τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Εἰρηναίου Ἀσωπίου, ἐκπροσωποῦν ὅλον τὸ θαλερὸν καὶ εὐθυμὸν τοῦ ἐκδότου του γῆρας. Τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον σὺν τῇ ἐπισυνημμένῃ Ἡμερολογίῳ τῶν Κυριῶν, εἶνε, ὁμολογουμένως, τὸ μείζονα κεκτημένον φιλολογικὴν ἀξίαν καὶ ἄξιον οὐ μόνον τῆς ὑποστηρίξεως ἀλλὰ καὶ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ κοινού. Τὸν φόρον τοῦτον τοῦ σεβασμοῦ ἀποτίοντες σήμερον καὶ ἡμεῖς, ἀναδημοσιεύομεν τὸ κωτιώτερον ἀνέκδοτον, ἀναφερόμενον εἰς τὸν βίον τοῦ περιδοῦτος Ἀλῆ Πασσᾶ καὶ γεγραμμένον ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου καλᾶμου τοῦ κ. Α. Χρηστοβασίλη. Ἐστὼ ὡς μικρὸν δέϊγμα τῶν πλουσίων περιεχομένων τοῦ Ἀττικοῦ Ἡμερολογίου 1890, τὸ ὁποῖον ἐκδόμας συνιστᾶμεν εἰς τοὺς φιλομούσους ἡμῶν ἀναγνώστᾶς. Πωλεῖται ἐν τῇ Βιθλιοπωλείᾳ τῆς Κορίνθου, ὁδὸς Πρασσεῖου ἀριθ. 10 καὶ ἀποστέλλεται εἰς πάντα αἰτήσαντα, ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου. Σ. τ. Δ.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΔΗΣ

ΕΒΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Δικαστικὸν ἀνέκδοτον τοῦ Ἀλῆ-Πασσᾶ.

Ἐνας Χριστιανὸς Γιαννιώτης πλούσιος καὶ ἀκλῆρος μὴ ἔχοντας τί νὰ κάμῃ ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὴν Ἱερουσαλὴμ μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκά του, γιὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸν Τάφο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶχε ἕναν Ὀβρηὸν πολὺ φίλο, φίλο σὰν ἀδελφὸ ὅξω ἀπὸ τὴν πίστι. Ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε ὁ Χριστιανὸς ἔβαλε μὲ τὸ νοῦ του νὰ τὰς φῇσιν ὅτὸν Ὀβρηό. Εἶχε δυὸ χιλιάδην φλωριά βενέτικα καὶ πολλὰ δαχτυλίδια καὶ σκουλαρίκια μαλαμματένια, ἀπὸ ἐνέχυρα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠμπούρεσαν ἐκεῖνοι ποῦ τᾶχαν νὰ τὰ βγάλουν. Δηλαδὴ ἦταν καὶ ὁ Χριστιανὸς σὰν τὸν Ὀβρηὸν τοκιστής, γι' αὐτὸ εἶχαν καὶ πολλὰ φιλία ἀναμεταξύ τους. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ κινήσῃ ὁ Χριστιανὸς, ἔμασε ὅλα τὰ φλωριά, ὅξω ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦθελε γιὰ τὸ ταξιδί του, καὶ ὅλα τὰ διαμαντικὰ του, τᾶβαλε σὲ μιὰ σακκούλα πλεχτὴ καὶ τὰ βούλωσε ἔς τὸ γλοῦπο μὲ τὴν βούλλα τοῦ δαχτυλιδίου τοῦ ποῦ φοροῦσε πάντα ἔς τὸ δάχτυλό του. Ἡ σακκούλα αὕτη εἶπε πῶς ἦταν πλεχτὴ καὶ ὄχι μοναχὰ πλε-

χτὴ, ἀλλὰ καὶ μὲ ἕνα ράμμα μονάχα πλεγμένη, ὥστες ἦταν ἀδύνατον νὰ μπορέσῃ νὰ βγάλῃ ἀπὸ μέσα τίποτε ὁ Ὀβρηὸς καὶ νὰ κἀνῃ κλεψιά, ἐκτὸς ἂν ἀρνιώνταν ὅτι δὲν ἔλαβε καθόλου ποτὲ καμμιά σακκούλα. Ἀλλὰ ὁ Χριστιανὸς εἶχε τόσην μπιστοσύνη ἔς τὸν Ὀβρηό, ὥστε τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς σακκούλας καὶ τὸ βούλλωμα ποῦ τῆς ἔχει κάνει μόνον γιὰ προφύλαξιν τοῦ Ὀβρηοῦ τῶκανε ἢ γιὰ προφύλαξιν δική του. Ἀφοῦ λοιπὸν παρέδωκε τὴν σακκούλα ἔς τὸν Ὀβρηό, ὅπως εἶπαμεν, κλεισμένη, κίνησε γιὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκά του.

Δυὸ σωστὰ χρόνια ἔκατσε ἔς τὸν τόπο, ὅπου ἐγεννήθηκε, ἔζησε, ἐπαιδεύτηκε καὶ ἀπέθανε ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ποῦ ἦρθε ἔς τὸν Κόσμον νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὕας, καὶ ἀφοῦ ἐβαφτίστηκε ἔς τὸν Ἰουδαῖον ποταμὸν μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκά του γύρισε πίσω ἔς τὰ Γιάννινα χατζῆς. Ἐτρεῖξαν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ καὶ οἱ φίλοι του νὰ τοῦ ποῦν τὸ καλῶς ὥρισε, ἔτρεξε καὶ ὁ φίλος του ὁ Ὀβρηός. Ἐκανε μιὰ βδομάδα ποῦ δὲμποροῦσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι του, γιὰτὶ ἐδέχονταν ἀκατάπαυστο κόσμον. Ἀμα ἔαδειασε, πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ περάσῃ ἀπὸ τ' ἀργαστήρι τοῦ Ὀβρηοῦ νὰ πάρῃ τὴν σακκούλα του. Ὁ Ὀβρηὸς ἀμέσως ἅμα τοῦ ἐζητήθηκε ἡ σακκούλα τοῦ τὴν ἔδωκε. Ὁ Χριστιανὸς ἔρριξε ματιὰ ἔς τὴν βούλλα καὶ ἀφοῦ τὴν εἶδε σὲ καλὴ κατάστασι καὶ ἰδίαν τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν πάει σπίτι του, τὴν ἀνοίγει καὶ τί νὰ βρῇ μέσα; ὅλο ψεύτικα φλωριά καὶ μολυβένια δαχτυλίδια! Σκούζει, φωνάζει, πααίν! ἔς τὸν Ὀβρηό, τοῦ λέει τ' εἶν' αὐτό; Ὁ Ὀβρηὸς σὰν νὰ μὴ γινώριζε τίποτε τοῦ λέει:

— Δὲ ξέρω, ἀδερφούλη, τίποτε! Ὅπως μῶδωκες τὴν σακκούλα ἔτσι σοῦ τὴν ἔδωκα. Οὔτε ἡ βούλλα ἦταν χαλασμένη, οὔτε ἡ σακκούλα τρύπια. Γιὰ νὰ βγάλω ἐγὼ τ' ἀληθινὰ φλωριά καὶ τ' ἀληθινὰ δαχτυλίδια ἀπὸ μέσα ἔπρεπε ἢ τὴν βούλλα νὰ χαλάσω ἢ τὴν σακκούλα νὰ κόψω. Ἐπειτα τῶκανε ποτὲς ἐγὼ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

Δὲν ἤξερε ὁ καυμένος ὁ Χριστιανὸς τί νὰ πῇ! Ὁ Ὀβρηὸς φίλος καὶ τίμιος, ἡ σακκούλα γερή, ἡ βούλλα γερή καὶ ἰδίαν, τὰ φλωριά καὶ τὰ δαχτυλίδια ψεύτικα! Συλλογιέται, συλλογιέται, δὲν βρίσκει πορεῖα! Ὡς τὸ τέλος ἀποφασίζει νὰ πάῃ νὰ πῇ τὸ παράπονό του ἔς τὸν Ἀλῆ-Πασσᾶ.

Παρουσιάζεται ἔς τὸ φοβερὸν Βεζύρη, γονατίζει, φιλεῖ τὴν ποδιά του καὶ τοῦ λέγει δακρυσμένος τὸ καὶ τό. Ὁ Ἀλῆ-Πασσᾶς χωρὶς νὰ βγάλῃ μιὰ χτυπάει τὲς ἀπαλάμες του καὶ ἀμέσως παρουσιάζεται ἕνας τζουχαντάρης¹ καὶ κάμοντας τὸν τεμενᾶ² περιμένει διαταγή.

1. Σωματοφύλαξ.

2. Ὑπόκλισις τοῦ σώματος καὶ φορὰ τῆς χειρὸς διὰ κινήσεως ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ στόματος, κατερχομένης ὅσον φθάνει ἡ χεὶρ καὶ ἀνερχομένης εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Νὰ πᾶς καὶ νὰ μοῦ φέρῃς τὸν Μωσιὸν Κουφρίνα ἐδῶ ἔς τὴν στιγμὴ. Ἐτσι τὸν ἤλεγαν τὸν Ὀβρηό.

Ὁ τζουχαντάρης ἐγίνε ἀφαντος.

Σὲ μισὴ ὥρα μπῆκε ὁ Ὀβρηὸς μέσα καὶ πῆγε νὰ φιλήσῃ τὴν ποδιά καὶ τὸ ποδάρι τοῦ Ἀλῆ-Πασσᾶ, καὶ ἀφοῦ τὰ ἐφίλησε στάθηκε τρεμάμενος καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἔς τὴν μέση τοῦ ὄντα³. Λαβαίνει τὸ λόγο ὁ Πασσᾶς:

— Ὡρὲ Ὀβρηέ, τοῦτος ὁ Ρωμηὸς μῶκανε κλάψα⁴ ὅτι ὅταν πάῃ⁵ ἔς τὸ Χατζηλίκι σ' ἄφησε μιὰ σακκούλα βουλωμένη γεμάτη φλωριά καὶ διαμαντένια δαχτυλίδια καὶ τώρα τῶδωκες τὴν ἰδίαν τὴν σακκούλα, μὲ τὴν ἰδίαν τὴν βούλλα, ἀλλὰ μὲ ψεύτικα φλωριά καὶ μὲ ψεύτικα δαχτυλίδια. Δόσε ἀπάντησι καὶ πρόσζε καλὰ μὴ μὴ πῆς ψέμα σ' ἔφαγε τὸ μπάτσι⁶.

— Ἀλήθεια, Πασσᾶ μου καὶ Βεζύρη μου, μ' ἄφησε μιὰ σακκούλα βουλωμένη, ἀλλ' οὔτε τί εἶχε μέσα ὄντας μοῦ τὴν ἄφησε ἡξερα, οὔτε τί εἶχε μέσα ὄντας τὴν πῆρε πάλι ξέρω. Ἄν ἤμουν ἐγὼ κακὸς ἄνθρωπος, τὴν βαστοῦσα τὴν σακκούλα καὶ ἀρνιῶμαιν ὁλότελα ὅτι τὴν ἔλαβα ἀφοῦ οὔτε μαρτυριὰ εἶχε ὄντας μοῦ τὴν ἔδωκε, οὔτε ἀποδείξι. Θέλει νὰ μὲ πάρῃ ἔς τὸ λαιμό του αὐτὸς ὁ Χριστιανὸς γι' αὐτὸ μ' ἄφησε τέτοια σακκούλα, ἀλλὰ ὀρισμὸς ἔς τὸ χέρι σου, Βεζύρη μου!

Ὁ Ἀλῆ-Πασσᾶς βρέθηκε μπερδεμμένος καὶ δὲ γινώριζε ἂν ὁ Χριστιανὸς ἠθελε νὰ πάρῃ ἔς τὸ λαιμό του τὸν Ὀβρηό ἢ ὁ Ὀβρηὸς ἐζήμιωσε τὸ Χριστιανό. Κυττάει καλὰ τὴν σακκούλα καὶ δὲ γλέπει τίποτε. Ἦταν πλεγμένη μὲ ἕνα ράμμα ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὸν πάτο. Ὡς τὸ τέλος παίρει καὶ τὴν βούλλα τοῦ Χριστιανοῦ μὲ μελάνι ἔς τὸ χαρτί καὶ τοὺς λέει νὰ φύγουν καὶ αὐτὸς θὰ ξεταξῇ τὴν δουλειὰ.

Ἀμα ὁ Ὀβρηὸς μὲ τὸ Χριστιανὸ ἔφυγαν, ὁ Ἀλῆ-Πασσᾶς βγάζει τὸ χρυσὸ τοῦ μαχαίρι, ὅπου εἶχε κρεμασμένο ἔς τὴν μέση του καὶ σχίζει τὸ σιτζαντέ⁷ τοῦ ὄντα καὶ ὕστερα φωνάζει τὸ δούλο ποῦ εἶχε ἐπιστάτη ἔς τὸν ὄντα καὶ τοῦ λέει:

— Δυὸ ζημιὲς ἐγίναν ἀπόψε ἐδῶ ἔς τὸν ὄντα. Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά μοῦ λείπει ἡ βούλλα μου καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μοῦ σχίστηκε ὁ σιτζαντές. Νὰ βγῇς ὅξω καὶ νὰ βρῇς τοὺς καλλιτέρους μαστόρους ποῦ εἶναι ἔς τὰ Γιάννινα νὰ μοῦ φτιάξουν τὴν βούλλα καὶ τὸ σιτζαντέ. Ἄν δὲν τοὺς βρῇς, πάει τὸ κεφάλι σου!

Ἐτρεξε ὁ κακόμοιρος ὁ δούλος ἄνω κάτω τὰ Γιάννινα γιὰ νὰ βρῇ τοὺς καλλιτέρους μαστόρους. Ἦρε δὲ τέτοιους ἕνα γιὰ τὴν βούλλα καὶ ἕνα γιὰ τὸν σιτζαντέ καὶ τοὺς ἤφερε ἔς τὸ Βεζύρη.

Ὁ Ἀλῆ-Πασσᾶς λέει ἔς τοὺς δυὸ μαστόρους ἀφοῦ τοῦ φίλησαν τὴν ποδιά:

— Ποιὸς κάνει βούλλες;

1. Δωμάτιον.
2. Ἀγωγή, μήνυσις.
3. Ἀόριστος τοῦ πααίνω.
4. Ὀφίς.
5. Τάπη.